

el 3 de vuit

EDITA
Publicacions Penedès, SA
Papiol, 1 - 08720
Vilafranca del Penedès
redaccio@el3devuit.cat
maquetacio@el3devuit.cat
administracio@el3devuit.cat

Els escrits que publiquem a les planes d'opinió, així com qualsevol altre article signat, no són forçosament compartits pel setmanari i només reflecteixen el parer de qui els signa.

PRESIDENT
Pere Montserrat i Ferrer

CONSELLER DELEGAT
Xavier Freixedas i Domènech

DIRECTOR
Ricard Rafecas i Ruiz

REDACCIÓ:

Joan Raventós (Cap de redacció), Judit Benages, Xavi González, (Redacció Vilafranca), Eva López (Redacció Sant Sadurní), Ricard Vinyals (Redacció El Vendrell),

Eloi Miralles, Biel Senabre, Jordi Mir (Castells), Tito Boada, (Esports), Fèlix Miró (Fotografia), Àngels Ventura, Nati Ceballos (Maquetació), Roser Figueras (Correcció).

Editat amb la col·laboració de

Generalitat de Catalunya
Departament
de la Presidència

OPINIÓ

Cicerones de geografies de paper

Badar als aparadors de les llibreries és una pràctica que m'agrada fer sempre que hi passo pel davant. Tinc curiositat per veure què s'hi exposa i quin criteri o gust té el llibreter; si es decanta per literatura seriosa, els *bestsellers* o si té la temptació d'incloure el llibre d'autoajuda combinat amb algun manual de ioga per a tothom. En molts casos és una mica de tot perquè cal vendre. Tot això no són qüestions menors perquè el llibreter, encara que avui sembla que estigui en hores baixes, és un dels primers encarregats de desbrossar el camí entre el llibre i el lector, i una peça clau de la institució literària tant com ho és el crític literari, que també intenta adaptar-se als nous temps i posicionar-se en el taulell de la institució literària i la indústria editorial.

Les llibreries cada dia venen menys llibres, moltes tanquen i encara que n'obrin de noves, més petites i especialitzades, això no amaga la crisi del llibre i en conseqüència també de la crítica literària, llastada per la crisi dels mitjans de comunicació. Això fa que cada vegada l'espai destinat a la crítica es redueixi més, i aquest espai que tradicionalment ocupava la crítica seriosa el vagi perdent i el guanyi la ressenya publicitària. Paral·lelament, Internet ha propiciat l'augment de blogs i webs que recomanen llibres, malgrat que el llibre ha perdut el pes social que ha tingut en els últims cinquanta anys.

Aquests dies he acabat de llegir un llibre plaent, substancial i nutritiu: *Països de paper. Notes sobre literatura* (Editorial Afers, 2013), un d'aquells llibres que cal llegir amb un llapis a la mà i dels quals se n'editen pocs perquè la crítica és un

gènere periodístic que no està de moda, però que demostra el bon criteri de l'editor. L'editorial Afers de Catarroja ha tingut

De l'Ateneu estant

Jaume Ferrer Puig
Professor de literatura
delateneuestant@gmail.com

Transitar per la geografia dels *Països de paper* de Calafat condueix el lector a establir un joc de miralls entre la literatura, la vida i l'art

l'encert de compilar les millors crítiques literàries de Francesc Calafat, professor d'institut i crític literari al "Quadern" d'El País del País Valencià i a la revista *Caràcters*. Calafat és un crític que podríem qualificar com de "clàssic", en el bon sentit de la paraula, perquè compleix a la perfecció les característiques dels bons crítics: informar, contextualitzar, valorar i aprofundir, gràcies a les seves qualitats de bon lector i coneixedor de la tradició clàssica antiga i moderna. Transitar per la geografia dels *Països de paper* de Calafat condueix el lector a establir un joc de miralls entre la literatura, la vida i l'art que tracen un itinerari intel·lectual amb un paisatge variat i poblat de referències de tot tipus, sense fer marrada a la comercialitat. Calafat imprimeix en les seves crítiques un llenguatge clar, entenedor i accessible. Aquestes crítiques aplegades adquireixen una nova vida i presenten una lectura renovada del contingut a causa de la força del conjunt. Un dels eixos principals del llibre és l'anàlisi de la novel·la de temàtica valenciana, tant la que mira al passat, com la que retrata la València actual i que té dos grans noms propis: Joan F. Mira i Ferran Torrent.

El llibre es pot llegir com un manual de literatura contemporània actual de la producció feta en català al País Valencià, i que és una eina molt útil per complementar la que es fa al Principat, i tenir una visió de conjunt de la narrativa, poètica i memorialística dels últims vint-i-cinc o trenta anys. Calafat es converteix en un cicerone literari d'excepció en un temps de sobreinformació i massa banalitat pretesament literària.

La trucada

El Penedès també existeix...

Daniel Garcia Peris

www.danielgarciaiperis.cat

És vehicle de les converses més transcendents i més menyspreables que podem imaginar

Aquest any 2013 s'han celebrat els 40 anys de la primera trucada amb un telèfon mòbil. Va ser el 3 d'abril de 1973. La qualitat del so encara era precària, però cal tenir en compte que no es tractava de trucar a l'habitació del costat sinó de provar un nou invent que hauria de revolucionar la comunicació humana. Així doncs, el director de recerca i desenvolupament de Motorola, Martin Cooper, la va realitzar al seu homòleg en els Laboratoris Bell d'AT&T (American Telephone & Telegraph) Joel Engel, que també buscava ser el primer a crear un dispositiu telefònic portàtil. No es coneixen les paraules que van intercanviar però va servir per anunciar al seu rival que havia guanyat. D'aquesta manera, la comunicació també va tenir transcendència dins els millors moments de la competència empresarial.

Tot i així, no va ser tan famosa com la realitzada gairebé un segle abans, el 10 de març de 1876. "Mr Watson, come here, I want to see you" li va dir Alexander Graham Bell al seu soci Thomas Watson en la primera trucada telefònica de la història. Aquí sí que la separació entre els interlocutors era mínima però va servir per obrir una nova era de les telecomunicacions. Un segle després, el president dels Estats Units Richard Nixon va poder fer la trucada telefònica a més llarga distància de la història, el 1969. Just després que els astronautes Buzz Aldrin i Neil Armstrong van posar un peu a la Lluna van rebre la seva

trucada directament des de la Casa Blanca.

Malgrat aquestes efemèrides, penso que la més important va ser la comercialització del telèfon mòbil. Va ser el 6 de març de 1983, després d'una dècada de perfeccionament i més de 100 milions de dòlars d'inversió. El primer telèfon mòbil de la història, marca Motorola i de la sèrie DynaTAC, pesava 800 grams i mesurava 33 cm d'alt. Malgrat costar 4.000 dòlars, se'n van vendre 300.000 unitats en només un any. Avui la majoria de la gent no concep la vida quotidiana sense un telèfon mòbil. En els primers temps, es destacava la seva utilitat per a professionals com metges, periodistes o homes de negoci. Ara és una plataforma d'accés a Internet i un ordinador de butxaca, així com també és vehicle de les converses més transcendents i més menyspreables que podem imaginar.

La popularització de la telefonia mòbil ha estat un gran avenç per a la humanitat però també el seu ús inadequat ha generat tragèdies. La trucada que va fer l'interventor al maquinista del tren Alvia accidentat a Santiago de Compostela el passat 24 de juliol la podem encabir, sens dubte, en una de les trucades més fatídiques de la història. La distracció generada va ser suficient perquè el tren descarrilés amb un balanç de 79 morts i 150 ferits. A la trucada li pregunten al conductor "¿Com vas?" i aquest respon "molt bé, a punt d'entrar".

>> Ve de la pàgina anterior

forma d'organitzar-se políticament que vagi en contra dels seus interessos o posi en perill els seus privilegis. Els motius eren polítics, òbviament, i les formes també pròpies de polítics, amb traïdoria i nocturnitat.

Hem hagut d'aguantar de tot, campanyes mediàtiques orquestrades per càrrecs de confiança amb sous d'escàndol, negociació de mobiliari, que paguem entre tots/es -l'any passat els

balls de la festa major van esmorzar a peu dret gràcies a la negativa de l'alcalde Regull a deixar cadires i taules-, i per últim, els atacs d'una associació de veïns que publiquen un seguit de mentides públiques -com si la culpa d'absolutament tot el soroll al centre fos només nostra, malgrat complir escrupolosament els horaris. No deixa de ser curiós que, després d'una llista per carta tan llarga d'actes i hàbits que molesten alguns veïns del centre, l'única cosa que reclamin

sigui el canvi d'ubicació de la festa major popular. Tot plegat fa dubtar bastant del criteri utilitzat.

Deixant de banda que és bastant lleig publicar aquest reguitzell de despropòsits quan ens hem reunit dues vegades -això s'obliden de dir-ho, curiosament- i hem intentat arribar a acords per viure una mica més en pau totes dues parts. Força maldestre i poc noble des del meu punt de vista.

Porto moltes festes majors a l'esquena i abans que hi hagués

cap barraca ja hi havia festa i soroll a dojo, potser el que molesta és qui ho organitza, no pas què organitza i el tema del que llueix o desllueix no deixa de ser força subjectiu, a mi personalment em desllueixen més algunes cacicades com un nan d'un exalcalde o usar el balcó per fer propaganda quan vénen eleccions, però, torno a dir, és molt subjectiu. Ah, per cert, els borratxos del dia 30 al carrer la Palma -que és també al centre- són un bonic exemple de glamur i bones maneres,

oi? De mica en mica tothom es treu la careta.

Jo, personalment, em quedo amb les coses bones, amb els molts veïns que ens han expressat els seus ànims i bona sintonia, amb la bona gent que no es deixa enganyar per campanyes mediàtiques, amb l'estima i el bon rotlló que sempre hem tingut amb tants amics i companyes, de casa i de fora. Els artistes i músics que hem convidat i que marxen amb un bon regust de boca. Les hores de nervis, els somriures, les

empenyades i la il·lusió i les ganes amb què hem organitzat tots aquests anys, i seguirem fent-ho. I recordeu: Guaita que gitana que sóc, que em volies fotre fora, però jo d'aquí no em moc!

Marcel Martínez Manyé
Vilafranca

Mejorar el parque para perros

Respeto a un artículo publicado en este semanario en el que se comentaba que nuestro Ayuntamiento de Sant Sadurn